1.

יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאָבִיהָ יָרֹק יָרַק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכָּלֵם
שִׁבְעַת יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף:
טו וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע
טז עַד־הֵאָסֵף מִרְיָם: וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מֵחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר
פָּארָן:
יג א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: שְׁלַח־לְךָ אֲנָשִׁים וְיָתֻרוּ אֶת־
ב אֶרֶץ כְּנַעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד
ג לְמַטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כֹּל נָשִׂיא בָהֶם: וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה
מִמִּדְבַּר פָּארָן עַל־פִּי יְהוָה כֻּלָּם אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
הֵמָּה:

טז אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שָׁלַח
מֹשֶׁה לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בִּן־נוּן יְהוֹשֻׁעַ:

כה וַיֵּלְכוּ
כו וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־
מִדְבַּר פָּארָן קָדֵשָׁה וַיָּשִׁיבוּ אֹתָם דָּבָר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיַּרְאוּם
כז אֶת־פְּרִי הָאָרֶץ: וַיְסַפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
כח שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הִוא וְזֶה־פִּרְיָהּ: אֶפֶס כִּי־עַז
הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ וְהֶעָרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם־יְלִדֵי
כט הָעֲנָק רָאִינוּ שָׁם: עֲמָלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי
וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בָּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן:
ל וַיַּהַס כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עָלֹה נַעֲלֶה וְיָרַשְׁנוּ
לא אֹתָהּ כִּי־יָכוֹל נוּכַל לָהּ: וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא
לב נוּכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם כִּי־חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ: וַיֹּצִיאוּ דִּבַּת הָאָרֶץ
אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ
בָהּ לָתוּר אֹתָהּ אֶרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־
לג רָאִינוּ בְתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מִדּוֹת: וְשָׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִילִים בְּנֵי
עֲנָק מִן־הַנְּפִלִים וַנְּהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם:
יד א וַתִּשָּׂא כָּל־הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכּוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא:

ו וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן
ז וְכָלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה מִן־הַתָּרִים אֶת־הָאָרֶץ קָרְעוּ בִּגְדֵיהֶם: וַיֹּאמְרוּ
אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ בָהּ לָתוּר
ח אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד: אִם־חָפֵץ בָּנוּ יְהוָה וְהֵבִיא
אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתָנָהּ לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הִוא זָבַת חָלָב
ט וּדְבָשׁ: אַךְ בַּיהוָה אַל־תִּמְרֹדוּ וְאַתֶּם אַל־תִּירְאוּ אֶת־עַם הָאָרֶץ
כִּי לַחְמֵנוּ הֵם סָר צִלָּם מֵעֲלֵיהֶם וַיהוָה אִתָּנוּ אַל־תִּירָאֻם:

אִם־יִרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבֹתָם
כד וְכָל־מְנַאֲצַי לֹא יִרְאוּהָ: וְעַבְדִּי כָלֵב עֵקֶב הָיְתָה רוּחַ אַחֶרֶת
עִמּוֹ וַיְמַלֵּא אַחֲרָי וַהֲבִיאֹתִיו אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בָּא שָׁמָּה וְזַרְעוֹ
כה יוֹרִשֶׁנָּה: וְהָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב בָּעֵמֶק מָחָר פְּנוּ וּסְעוּ לָכֶם
הַמִּדְבָּר דֶּרֶךְ [illegible]:

16

לט וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתֻרוּ אַחֲרֵי
מ לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
מא וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

3.

אָמַר רֵישׁ לָקִישׁ הֵטִיחוּ דְּבָרִים כְּלַפֵּי מַעְלָה וּבְאוֹתוֹ עָוֹן נִגְזַר עֲלֵיהֶם גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. מָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אָמַר לְיִרְמְיָה, לֵךְ אֱמֹר לָהֶן אֵין אַתֶּם יוֹדְעִים מַה הוֹצֵאתֶם מִפִּיכֶם (ירמיה יא טז) לְקוֹל הֲמוּלָּה גְדֹלָה שֶׁאֲמַרְתֶּם, מַה גְּרַמְתֶּם לְעַצְמְכֶם, הִצַּתֶּם אֵשׁ עֲלֵיכֶם, יוֹם לַשָּׁנָה תִּשְׂאוּ אֶת עֲוֹנוֹתֵיכֶם. אָמְרוּ (פסוק לג) וַנְּהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וַתַּרְתִּי עֲלֵיהֶם, אֶלָּא (שם) וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם, יוֹדְעִים הֱיִיתֶם מֶה עָשִׂיתִי אֶתְכֶם לְעֵינֵיהֶם, מִי יֹאמַר שֶׁלֹּא הֱיִיתֶם בְּעֵינֵיהֶם כְּמַלְאָכִים, מַה גְּרַמְתֶּם לְעַצְמְכֶם, בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר תַּרְתֶּם אֶת הָאָרֶץ. לֹא דַיָּם כָּךְ, אֶלָּא שֶׁלֹּא נִכְנְסוּ לָאָרֶץ. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בָּעוֹלָם הַזֶּה עַל יְדֵי שֶׁהָיוּ שְׁלוּחַי בָּשָׂר וָדָם נִגְזַר עֲלֵיהֶם שֶׁלֹּא יִכָּנְסוּ לָאָרֶץ, אֲבָל לָעוֹלָם הַבָּא אֲנִי מְשַׁלֵּחַ לָכֶם מַלְאָכִי פִּתְאֹם וִיפַנֶּה אֶת הַדֶּרֶךְ, שֶׁנֶּאֱמַר (מלאכי ג א) הִנְנִי שֹׁלֵחַ מַלְאָכִי וּפִנָּה דֶרֶךְ לְפָנָי וּפִתְאֹם יָבוֹא אֶל הֵיכָלוֹ.

[כז, א] וַתִּקְרַבְנָה* בְּנוֹת צְלָפְחָד. אוֹתוֹ הַדּוֹר הָיוּ הַנָּשִׁים גּוֹדְרוֹת מַה שֶּׁאֲנָשִׁים פּוֹרְצִים. שֶׁכֵּן אַתְּ מוֹצֵא שֶׁאָמַר לָהֶן אַהֲרֹן (שמות לב ב) פָּרְקוּ נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵי נְשֵׁיכֶם, וְלֹא רָצוּ הַנָּשִׁים וּמִחוּ בְּבַעֲלֵיהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר (שם ג) וַיִּתְפָּרְקוּ כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזָּהָב וגו׳, וְהַנָּשִׁים לֹא נִשְׁתַּתְּפוּ עִמָּהֶן בְּמַעֲשֵׂה הָעֵגֶל. וְכֵן בַּמְרַגְּלִים שֶׁהוֹצִיאוּ דִּבָּה (במדבר יד לו) וַיָּשֻׁבוּ וַיַּלִּינוּ עָלָיו אֶת כָּל הָעֵדָה, וַעֲלֵיהֶם נִגְזְרָה גְּזֵרָה שֶׁאָמְרוּ (שם יג לא) לֹא נוּכַל לַעֲלוֹת, אֲבָל הַנָּשִׁים לֹא הָיוּ עִמָּהֶם בָּעֵצָה, שֶׁכָּתוּב לְמַעְלָה מִן הַפָּרָשָׁה (שם כו סה) כִּי אָמַר ה׳ לָהֶם מוֹת יָמֻתוּ בַּמִּדְבָּר וְלֹא נוֹתַר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם כָּלֵב בֶּן יְפֻנֶּה, אִישׁ וְלֹא אִשָּׁה, עַל מַה שֶּׁלֹּא רָצוּ לִכָּנֵס לָאָרֶץ, אֲבָל הַנָּשִׁים קָרְבוּ לְבַקֵּשׁ נַחֲלָה בָּאָרֶץ. לְכָךְ נִכְתְּבָה פָּרָשָׁה זוֹ סָמוּךְ לְמִיתַת דּוֹר הַמִּדְבָּר, שֶׁמִּשָּׁם פָּרְצוּ הָאֲנָשִׁים וְגָדְרוּ הַנָּשִׁים.

4. מדרש ספרי

ולא תתורו אחרי לבבכם מגיד שהעינים הולכים אחר הלב. או הלב אחרי העינים אמרת וכי [לא] יש סומא שעושה כל תועבות שבעולם הא מה ת״ל ולא תתורו אחרי לבבכם מגיד שהעינים הולכים אחר הלב, ר׳ ישמעאל אומר ולא תתורו אחרי לבבכם למה נאמר לפי שהוא אומר (קהלת יא) שמח בחור בילדותך בדרך ישר, או בדרך שתרצה ת״ל ולא תתורו אחרי לבבכם:

דרש

רבא אמר הקב״ה אני חשבתיה לטובה והם חשבו לרעה אני חשבתיה לטובה דכל היכא דמטו מת חשיבא דידהו כי היכי דניטרדו ולא לשאלו אבתריידהו ואיכא דאמרי איוב נח נפשיה ואטרידו כולי עלמא בהספידא הינהו חשבו לרעה ארץ אוכלת יושביה היא ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו וגו׳ אמר רב משרשיא מרגלים שקרי הוו בשלמא ונהי בעינינו כחגבים לחוי אלא וכן היינו בעיניהם מנא הוו ידעי ולא היא כי הוו מברי אבילי תותי ארזי הוו מברי וכי חזינהו סלקו יתבי באילני שמעי דקאמרי קחזינן אינשי דדמו ילקמצי באילני

5. סוטה

ויעלו בנגב ויבא עד חברון ויבאו מבעי ליה אמר רבא מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות אמר להן אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים יהושע כבר בקש משה עליו רחמים שנאמר ויקרא משה להושע בן נון יהושע יה יושיעך מעצת מרגלים והיינו דכתיב ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וגו׳

7.

לכך פרט אנשים לפי שאחז״ל האנשים היו שונאים את הארץ ואמרו נתנה ראש ונשובה מצרימה והנשים היו מחבבות הארץ ואמרו תנה לנו אחוזה. ועל כן אמר הקב״ה לפי דעתי שאני רואה בעתיד היה יותר טוב לשלוח נשים המחבבות את הארץ כי לא יספרו בגנותה. אבל לך לדעתך שאתה סבור שכשרים המה ואתה סבור שהארץ חביבה עליהם תשלח אנשים וזהו שלח לך לדעתך אנשים אבל לדעתי הי׳ יותר טוב לשלוח נשים כאמור:

6.

(כד) רוח אחרת (במדבר

(כה) שתי לוחות אחת בפה ואחת בלב. למרגלים אמר אני עמכם בעצה ובלבו היה לומר האמת ועל ידי כן היה בו כח להשתיקם כמו שנאמר ויהס כלב שהיו סבורים שיאמר כמותם וזהו שנאמר בספר יהושע (יהושע י״ד) ואשיב אותו דבר כאשר עם לבבי. ולא כאשר עם פי: וימלא את לבו. אחרי. וזהו מקרא קצר: אשר בא שמה. חברון. הגמן ט׳:

8.

בכל דרכיו. הי׳ ממעט כבוד עצמו להרבות כבוד שמים. הן במילי דשבוחה. בפרט בעניני הכלל. מודעת שהשליך נפשו מנגד ועסק הרבה יתר על כדי כחו. ואף כי זקן היה. היו ידיו אמונה. עד בא השמש. ואף ככלות כח רח״ל גם על משכבו בחליו. רעיוניו סליקו. ועיניו היו נשואות השמימה. לשאוב שם שמים בצערא דהכלל והפרט. בגנוחי ובכיות בשברון מתנים. ואנחותיו הרבות בזה היו שוברות כל גוף השומע. (והי׳ רגיל להוכיח אותי על שראה שהייתי מסתפק בצערא דאחרינא. וכה היה דברו אלי תמיד. שזה כל האדם לא לעצמו נברא. רק להועיל לאחריני בכל אשר ימצא בכחו לעשות) ודן והורה. אהב שלום. ורדף שלום. אהב את הבריות. ומקרבן לתורה.

10.

מילה״ר שהוא מיען לאדם נחמות, שמטעהו ומראה לו שאין זה חטא, אלא אדרבה הוא מצוה, הכה מן יהי״ר זה ילילו ה׳,

קודם לתורה יראה״ר

בילנות ה׳ כדי שתהא יראת חטאו קודמת לחכמתו יתקיים חכמתו כענין שא׳ ערבת קב חומטין כו׳ טוב שלא העלית אף כי ירצה עתה ליתן קבייס חומטין מ״מ מוטב שלא העלית · כי כעת לא יועיל כי העיקר החומטין שיהיה בין כל גרגיר וגרגיר · אבל אם יהיה למעלה או למטה ירקבו כן אם יראה קדמה את כל דיבור מהתורה יוצא מלב ונפש ותוכו רצוף אהבת ה׳ ויראתו · אבל אם ילמוד בלי שתקדים יראה הרי כחומטין למעלה ולמטה ירוס לבבו או יקטר ח״ו וגוף לו שלא למד ·

והזהרנו ב״ה

ויתן לנו רשות להתאבק וללחום בדברי׳ ולתרץ קושיותם · ולא לישא פני איש רק לאהוב האמת · אבל עכ״ז יזהר בנפשו מלדבר בגאוה וגודל לבו באשר מלא מקום לחלוק וידמה כי גדול הוא · ונכן יהיה אך בענוה יתירה · באמרו אם איני כדאי אך תורה היא וכו׳ · וז״ש הוי מתאבק כו׳ · אך בתנחי בעפר רגליהם ר״ל בענוה והכנעה ולדוו לפניהם בצמא :

11.

(ט) ואתם. כל הגודל הרוחני והאצילות המוסרית, כל הייעוד האלוהי וקירבת הברית, העולים על הדעת מתוך עבר ישראל ועתידו — כל אלה כלולים ב״אתם״ זה. העז שבענקים והחוזק שבמבצרים — אתם אל תיראום.

כי לחמנו הם. הם מנוונים מבחינה רוחנית ומוסרית ומרשימים רק בגופניות חומרית, ולפיכך הם נטולי כושר התנגדות ומחוסרי כל משמעות מול העיקרון האלוהי, הרוחני והמוסרי, שיילחם בהם על ידי ישראל. סר צלם וגו׳: קיומם מובטח כל עוד הם חוסים בצל ואין איש שם לב אליהם. אך יחד אתנו יבוא אליהם ה׳, ועמו אמיתו ומשפטו הגואל את האנושות. מול הבהירות של האמת הזאת ייעלם הצל ושחיתותם תצא לאור; שחיתות זו תחרוץ את דינם ותביא עליהם כלייה — אל תיראום!

9.

ובעוה״ר, רבים הם החוטאים חטא גדול של וימאסו בארץ חמדה, גם רבים מתופשי התורה לא ידעו ולא יבינו שנתפשו בחטא המרגלים, נסחפו בקליפת חטא המרגלים בכל מיני סברות כוזבות ותואנות שוא ומדוחים, גם מכסים את סברותיהם בדעה המופרכת שאין מצות ישוב ארץ ישראל נוהגת בזמן הזה, דעה זו שכבר הופרכה עפ״י גאוני עולם ראשונים ואחרונים, המרגלים האלה רוצים להיות יותר גדולים מרבותינו תנאים ואמוראים שקבעו שישיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצות שבתורה, ורבינו הרמב״ן זיע״א שקבע את מצות ישוב אר״י במצות עשה שבתורה וירשתם אותה וישבתם בה

12.

.. ועתה אחי התבונן וראה איך שלא התעצלו אז להשתמש באמצעים שונים של כזבים וערמומיות, ולא חסו על שום טרחה להטריח ולשלוח באוהלים של ששים רבוא אנשים, כדי להטעות את כל העם, ולעורר בקרבם שנאה ושטנה ומיאוס בארץ חמדה. והשיגו כל זאת ע״י הפראפאגאנדא[990] העצומה והגדולה שהשתמשו בה, ועלה בידם לעשותם כולם כחבורה אחת נגד ארץ חמדתינו, כדי להשיג את מטרתם האנוכית שבקרב הנשיאים מנהיגי העדה

13.

יב. מי שמתאמץ לזכות להסרת הגאוה מלבבו יזכה לאהבת ארץ־ישראל.

יג. האוהב את ארץ־ישראל באמת יזכה לשנא את הגאוה.

14.

ואם במהלך ייסורינו, אשר בדרך עליתנו חזרתנו אל מקומנו, בתהליך גאולתנו ופדות נפשנו, צריכים היינו גם להכיר את התחנה המופלאה הזאת, גם את סתר המדרגה הנוראה הזאת, של התנגשות הריגה את באה, בארץ בעצמה למעלה — הלא נדע ונכיר את ערך מירוקם של הייסורים הללו... הידאיות המוחלטת הזאת, המביאה לידי גילוי את נפלאות כוחותינו ואת ניסי גבורתנו, על אחת כמה וכמה שתתעורר ותחשל מתוכה גבורתה הנפשית של ההבנה וההלהבות ההרדיה. גם בכל הסיסה המרורות של מעשים ככדי הסבל, וגם אשר עד הנפש הגיעו.

ה הלא כמיבצר מישגב יקום עתה קידוש־השם של האחוה האמתית הכוללת את כולנו. ו ויצרוף בתעצומה טהרו את כל ערפלי השנאה הקטנוניים כנגד את כל חילשות המבוכה הבפרגניות. התחדשות הלידה — שהיא לא ביום אחד ולא הוזרה ונעצרת — של הגוי האחד בארצו. על אחת כמה וכמה שהיא תגדיל ותאדיר את האחוה האמיתית מבית. ההתחדשות הנולדת לעת הרדה של צרה וצוקה, לתיכהית־האיבה אשר בשעה מחוץ.

יא כִּי צַו לָצָו צַו לָצָו קַו לָקָו קַו לָקָו זְעֵיר שָׁם זְעֵיר שָׁם: כִּי
יב בְּלַעֲגֵי שָׂפָה וּבְלָשׁוֹן אַחֶרֶת יְדַבֵּר אֶל־הָעָם הַזֶּה: אֲשֶׁר ׀ אָמַר
אֲלֵיהֶם זֹאת הַמְּנוּחָה הָנִיחוּ לֶעָיֵף וְזֹאת הַמַּרְגֵּעָה וְלֹא אָבוּא
יג שְׁמוֹעַ: וְהָיָה לָהֶם דְּבַר־יְהוָה צַו לָצָו צַו לָצָו קַו לָקָו קַו לָקָו
זְעֵיר שָׁם זְעֵיר שָׁם לְמַעַן יֵלְכוּ וְכָשְׁלוּ אָחוֹר וְנִשְׁבָּרוּ וְנוֹקְשׁוּ
יד וְנִלְכָּדוּ: לָכֵן שִׁמְעוּ דְבַר־יְהוָה אַנְשֵׁי לָצוֹן
טו מֹשְׁלֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלִָם: כִּי אֲמַרְתֶּם כָּרַתְנוּ בְרִית
אֶת־מָוֶת וְעִם־שְׁאוֹל עָשִׂינוּ חֹזֶה שׁוֹט שׁוֹטֵף כִּי־עָבַר לֹא יְבוֹאֵנוּ
טז כִּי שַׂמְנוּ כָזָב מַחְסֵנוּ וּבַשֶּׁקֶר נִסְתָּרְנוּ: לָכֵן כֹּה
אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי יִסַּד בְּצִיּוֹן אָבֶן אֶבֶן בֹּחַן פִּנַּת יִקְרַת
יז מוּסָד מוּסָּד הַמַּאֲמִין לֹא יָחִישׁ: וְשַׂמְתִּי מִשְׁפָּט לְקָו וּצְדָקָה
יח לְמִשְׁקָלֶת וְיָעָה בָרָד מַחְסֵה כָזָב וְסֵתֶר מַיִם יִשְׁטֹפוּ: וְכֻפַּר
בְּרִיתְכֶם אֶת־מָוֶת וְחָזוּתְכֶם אֶת־שְׁאוֹל לֹא תָקוּם שׁוֹט שׁוֹטֵף
יט כִּי יַעֲבֹר וִהְיִיתֶם לוֹ לְמִרְמָס:

ב יְהוָה חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרֹעָם
לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה: מִקּוֹל הָמוֹן נָדְדוּ עַמִּים
מֵרוֹמְמֻתֶךָ נָפְצוּ גּוֹיִם: וְאֻסַּף שְׁלַלְכֶם אֹסֶף הֶחָסִיל כְּמַשַּׁק
גֵּבִים שֹׁקֵק בּוֹ: נִשְׂגָּב יְהוָה כִּי שֹׁכֵן מָרוֹם מִלֵּא צִיּוֹן מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה: וְהָיָה אֱמוּנַת עִתֶּיךָ חֹסֶן יְשׁוּעֹת חָכְמַת וָדָעַת יִרְאַת
יְהוָה הִיא אוֹצָרוֹ:

עַתָּה
יא אָקוּם יֹאמַר יְהוָה עַתָּה אֵרוֹמָם עַתָּה אֶנָּשֵׂא: תַּהֲרוּ חֲשַׁשׁ
יב תֵּלְדוּ קַשׁ רוּחֲכֶם אֵשׁ תֹּאכַלְכֶם: וְהָיוּ עַמִּים מִשְׂרְפוֹת שִׂיד
יג קוֹצִים כְּסוּחִים בָּאֵשׁ יִצַּתּוּ: שִׁמְעוּ רְחוֹקִים
יד אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וּדְעוּ קְרוֹבִים גְּבֻרָתִי: פָּחֲדוּ בְצִיּוֹן חַטָּאִים אָחֲזָה
רְעָדָה חֲנֵפִים מִי ׀ יָגוּר לָנוּ אֵשׁ אוֹכֵלָה מִי־יָגוּר לָנוּ מוֹקְדֵי
טו עוֹלָם: הֹלֵךְ צְדָקוֹת וְדֹבֵר מֵישָׁרִים מֹאֵס בְּבֶצַע מַעֲשַׁקּוֹת נֹעֵר
כַּפָּיו מִתְּמֹךְ בַּשֹּׁחַד אֹטֵם אָזְנוֹ מִשְּׁמֹעַ דָּמִים וְעֹצֵם עֵינָיו
טז מֵרְאוֹת בְּרָע: הוּא מְרוֹמִים יִשְׁכֹּן מְצָדוֹת סְלָעִים מִשְׂגַּבּוֹ
לַחְמוֹ נִתָּן מֵימָיו נֶאֱמָנִים:

יד וְהֻסַּג אָחוֹר מִשְׁפָּט וּצְדָקָה מֵרָחוֹק תַּעֲמֹד כִּי־
טו כָשְׁלָה בָרְחוֹב אֱמֶת וּנְכֹחָה לֹא־תוּכַל לָבוֹא: וַתְּהִי הָאֱמֶת
נֶעְדֶּרֶת וְסָר מֵרָע מִשְׁתּוֹלֵל וַיַּרְא יְהוָה וַיֵּרַע בְּעֵינָיו כִּי־אֵין
טז מִשְׁפָּט: וַיַּרְא כִּי־אֵין אִישׁ וַיִּשְׁתּוֹמֵם כִּי אֵין מַפְגִּיעַ וַתּוֹשַׁע
יז לוֹ זְרֹעוֹ וְצִדְקָתוֹ הִיא סְמָכָתְהוּ: וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה כַּשִּׁרְיָן וְכוֹבַע
יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ וַיִּלְבַּשׁ בִּגְדֵי נָקָם תִּלְבֹּשֶׁת וַיַּעַט כַּמְעִיל קִנְאָה:
יח כְּעַל גְּמֻלוֹת כְּעַל יְשַׁלֵּם חֵמָה לְצָרָיו גְּמוּל לְאֹיְבָיו לָאִיִּים גְּמוּל
יט יְשַׁלֵּם: וְיִירְאוּ מִמַּעֲרָב אֶת־שֵׁם יְהוָה וּמִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ אֶת־
כ כְּבוֹדוֹ כִּי־יָבוֹא כַנָּהָר צָר רוּחַ יְהוָה נֹסְסָה בוֹ: וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל
כא וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה:

א לְמַעַן צִיּוֹן לֹא אֶחֱשֶׁה וּלְמַעַן יְרוּשָׁלִַם לֹא אֶשְׁקוֹט עַד־יֵצֵא
ב כַנֹּגַהּ צִדְקָהּ וִישׁוּעָתָהּ כְּלַפִּיד יִבְעָר: וְרָאוּ גוֹיִם צִדְקֵךְ וְכָל־
מְלָכִים כְּבוֹדֵךְ וְקֹרָא לָךְ שֵׁם חָדָשׁ אֲשֶׁר פִּי יְהוָה יִקֳּבֶנּוּ:
ג וְהָיִית עֲטֶרֶת תִּפְאֶרֶת בְּיַד־יְהוָה וּצְנִיף מְלוּכָה בְּכַף־אֱלֹהָיִךְ:
ד לֹא־יֵאָמֵר לָךְ עוֹד עֲזוּבָה וּלְאַרְצֵךְ לֹא־יֵאָמֵר עוֹד שְׁמָמָה כִּי
לָךְ יִקָּרֵא חֶפְצִי־בָהּ וּלְאַרְצֵךְ בְּעוּלָה כִּי־חָפֵץ יְהוָה בָּךְ וְאַרְצֵךְ
תִּבָּעֵל: כִּי־יִבְעַל בָּחוּר בְּתוּלָה יִבְעָלוּךְ בָּנָיִךְ וּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־
כַּלָּה יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ: עַל־חוֹמֹתַיִךְ יְרוּשָׁלִַם הִפְקַדְתִּי
שֹׁמְרִים כָּל־הַיּוֹם וְכָל־הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יֶחֱשׁוּ הַמַּזְכִּירִים אֶת־
יְהוָה אַל־דֳּמִי לָכֶם: וְאַל־תִּתְּנוּ דֳמִי לוֹ עַד־יְכוֹנֵן וְעַד־יָשִׂים
אֶת־יְרוּשָׁלִַם תְּהִלָּה בָּאָרֶץ: